

РЕШЕНИЕ

№ 12217

гр. София, 08.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Мариана Маркова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5581** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от пълномощник на началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) против решение № 1899/22.04.2024г. по НАХД № 15638/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 132 състав. С решението е отменено наказателно постановление (НП) № 8413/17.10.2023г., издадено от касатора, с което на И. Д. Т. била наложена глоба в размер на 3500 лв. на основание чл.53, ал.1, т.2, предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП) за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ от същия закон. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба като неоснователна. Прокурорът от СГП намира, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение - правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е

процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Въз основа на установената фактическа обстановка е направил изводи, които настоящият състав не споделя.

Районният съд приел от фактическа страна, че жалбоподателят работел в „Хидробетон” ООД като машинен оператор на автобетон помпа съгласно трудов договор. На 21.09.2023г. г. той управлявал МПС /бетоновоз/ с 4 оси с управляеми две оси в [населено място] по Околовръстен път с посока от [населено място] към [населено място], като извършвал превоз на бетон. Около 11:40 ч. бил спрял на разклона за [населено място] за проверка. От извършеното замерване с мобилна електронна везна на теглото на МПС-то било установено, че сумата от натоварването на ос на двойно задвижваща ос на МПС било 30,150 тона при максимално допустимо натоварване на ос – 19 тона. Жалбоподателят не представил разрешение за движение на тежко ППС. Контролният орган приел, че е налице нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а”, пр. 2 ЗП вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в” вр. чл. 8, ал. 1 вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба № 11 от 3.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, за което съставил на място акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Въз основа на последния е издадено и обжалваното НП. Словесното описание на нарушението по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

От правна страна районният съд приел, че разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП предвижда, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без разрешение. Нормата на чл. 14, ал. 3 от Наредба № 11/2001 г. на МРРБ предвижда: "Извънгабаритните и/ или тежките ППС, на които се разрешава да се движат след заплащане само на дължимата такса, са тези, които имат обща маса до 45 тона или натоварване на ос, което не превишава с повече от 30 % допустимите максимални натоварвания на ос по раздел II, както и тези с габаритни размери: широчина - до 3, 30 м, височина - до 4, 30 м, и дължина до 22 м.". Съгласно чл. 3 от наредбата Тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл. 6; 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл. 7. В случая ППС-то е било тежко и е трябвало да бъде управлявано само с разрешение, издадено по реда на раздел IV на Наредба № 11 на МРРБ от администрацията, управляваща пътя – АПИ, за дейност от специално ползване на пътищата, каквото

същият не е имал. Жалбоподателят обаче е бил само водач тежко ППС, а не превозвач или собственик на същото. Поради това и не следва да носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, като извършител на задължение, касаещо превозвача и собственика, произтичащо от задължение от чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. Отговорността на жалбоподателя е следвало да бъде ангажирана на основание чл. 177, ал. 3 от ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. тежките ППС могат да се движат с разрешително, издадено от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи. Собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, са длъжни да подадат в АПИ или в съответното областно пътно управление или община заявление за издаване на необходимото разрешително по образец (чл. 15, ал. 3 от Наредбата). Тоест, задължението да се изиска издаването на разрешение е на собственика на ППС или на превозвача. Посочените в чл. 53 от ЗП физически лица са тези, които осъществяват транспортната дейност, в качеството си на търговци, регистрирани по съответния ред, а не физическите лица - водачи на пътното превозно средство. Именно регистрираните превозвачи – търговци следва да се снабдят със съответното разрешение за извършване на превоз в случаите по чл. 26 от ЗП. Следователно деянието, е несъставомерно по отношение състав на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. първо, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП и незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като водачът, който е извършил движение на тежко пътено превозно средство без разрешение.

Настоящият състав не споделя този извод. Съгласно приложената в случая санкционна норма на чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗП, се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., ако деянието не представлява престъпление, физическите лица, които извършат движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. При това съдържание на текста, ирелевантно е обстоятелството, че не водачът на ППС, а други лица са задължени да предприемат необходимото за снабдяване с разрешение. Наложено наказание не е за неизпълнение на това задължение, а за движението на тежкото ППС без разрешение, което безпротиворечиво се установява да е извършено от санкционираното лице.

Наред с това, действително обстоятелствата в случая обективират и признаците на състава на чл. 177, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), която гласи, че се наказва с глоба от 500 до 3000 лв. водач, който, без да спазва установения за това ред управлява ППС с натоварване на ос, което надвишава нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тъй като размерът на предвидената глоба е в граници, по-ниски от предвиденото в чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗП, разпоредбата на ЗДвП се явява по-благоприятна за дееца. По арг. от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, районният съд е следвало да преквалифицира нарушението съответно. В съответствие със задължителните указания, съдържащи се в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т.д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В мотивите на цитираното тълкувателно решение е изразено становище, че това е така,

тъй като подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от административнонаказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административнонаказващия орган или за първи път от районния съд. С такова правомощие разполага въззивната инстанция по аргумент от същото тълкувателно решение (т. 1), а и според вече изричната уредба в ЗАНН - чл. 63, ал. 7 (в съответната хипотеза), вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН. За изпълнение на това правомощие делото следва да бъде отново разгледано от районния съд.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София - град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1899/22.04.2024г. по НАХД № 15638/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 132 състав, и

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.